

2 söndagen i advent

Predikan i Kyrkhults kyrka 6 dec 2009

”Guds rike är nära”

Jes 35:1-10

Jak 5:7-11

Matt 13:31-34

Den här söndagen handlar om att se framåt. Att lyfta blicken och inte fastna i missmod. Att skaffa sig ett helikopterperspektiv på tillvaron.

Guds rike är nära, är ju temat för denna söndag. Guds rike är alltid nära, även om vi inte ser det. Guds rike är inte en geografisk avgränsad markyta som man kan peka på och säga: där är det! Och ser vi till vårt lilla perspektiv så kan det vara svårt att uppfatta Guds rike. Särskilt kan vi undra om det växer. Och då kan det vara bra att ta den där turen i helikoptern. Eller åtminstone klättra upp i senapstrådet.

När Jesus hade de tolv omkring sig så var verkligen Guds rike som ett senapskorn, särskilt efter hans död på korset och lärjungarna hade gömt sig i ett rum på andra våningen i ett hus. Kunde de tro något annat än att allt var slut. Om de hade kunnat blicka tvåtusen år framåt, skulle de anat vilken snöbollseffekt som de var på väg att sätta igång.

Ändå skulle himmelriket på jorden bli som ett träd som sträcker ut sina grenar över hela jorden och som himmelens fåglar, det vill säga, alla folkslag kommer och bygger bo i.

I vårt land kanske vi inte alltid ser frukten av Guds rike. Det börjar mer och mer likna den situation som de första lärjungarna befann sig i. Och då kan det bli lätt att man fastnar i missmod.

Kanske vi tycker att våra erfarenheter av Gud är så små, att de knappt räknas, det är inget som vi själva ens tar på allvar. Kan Gud verkligen använda sig av oss för sitt rikets tillväxt.

Ja, eftersom det är Gud som ger växten. Vi ser bara till att vara öppna och mottagliga, att vara den goda jorden för hans ord.

Men det som vi behöver öva oss i är tålamod och att förstå att Gud kan handla även om vi inte ser detta. Guds rike är ett osynligt rike och Gud kan handla i det fördolda, utan att det märks. Det kan vara först efteråt, och ibland långt efteråt, som vi ser vad Gud har gjort.

Det är detta som den brödbakande kvinnan vill lära oss. Den här kvinnan som Jesus talade om ska dra igång ett rejält storbak. 3 mått mjöl låter kanske inte så mycket, men om varje mått var ca tretton liter så förstår vi hur mycket det var. Nästan 40 liter mjöl släpar hon fram. Vi förstår att Jesus vill säga oss något med denna stora mängd deg. Det är

som senapskornet som växer upp till ett träd. Den här degen symboliserar hela mänskligheten. Alla folk ska ingå i den.

Från början är mjölet utan liv. Bara mjöl och vatten blir inte till bröd. Det måste till något mer som kan ge liv till degen. Det är här surdegen kommer in i bilden.

På den tiden hade man inte små gula paket med jäst som man kunde köpa i affären försedd med ett bäst före-datum stämpel. Det man gjorde var att man sparade en bit av den gamla degen. Den fick ligga och torka tills det var dags för nästa bak. Då tog man fram den och arbetade in den i degen. Och på samma sätt igen: innan man skjutsade in de nya limporna i ugnen för att gräddas så tog man undan lite för att användas till nästa gång.

Det betyder att den här surdegen var något som gick vidare i brödbak efter brödbak, generation efter generation. Den förs hela tiden vidare: skulle man glömma att spara surdeg vid något tillfälle: ja då hade det varit slut med bakandet.

Mjölet är mänskligheten, den omgivande kulturen. Och surdegen är evangeliet. Och evangeliet måste föras vidare från generation till generation. Det skulle inte gå att hoppa över en generation, varje länk i kedjan måste finnas med.

Degen jäser av sig självt men någon måste knåda degen. Det måste ha tagit väldigt mycket energi för den här kvinnan att arbeta in surdegen i mjölet så att det blandades helt.

Men när det väl var gjort och degen står och vilar så börjar det hända något under ytan. Kvinnan har gjort förarbetet men det som sker nu sker henne förutan. Surdegen verkar i det fördolda, man kan inte se processen. Men den sprider sig under ytan och snart är hela degen involverad. Man kan inte se processen men när det kommit tillräckligt långt så ser man ändå effekterna, hur det jäser.

Det verkar i det fördolda, det sprider sig i det tysta, men när väl processen har startat så finns det inget som kan stoppa det.

Guds rike är nära och vi kan lägga till: fast det inte syns. När vi ibland känner missmod så får be om ögon att se det osynliga. Även om Guds kyrka är synlig i sakramenten och församlingen så behöver man se igenom den mänskliga företeelsen till kyrkans djupa dimensioner. Till det som jäser under ytan. Och det som vi alla ska få se förverkligat i evigheten.